

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7822010330
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7822010330.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD., sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. marca 2023, v trestnej veci proti obžalovanému D. I. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 11. januára 2023 sp. zn. 2T/2/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. súd **z a m i e t a** odvolanie obžalovaného D. I..

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo dňa 11. januára 2023 sp. zn. 2T/2/2022 obžalovaného D. I. uznal vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe, že :

dňa 01.10.2022 v čase okolo 21,00 hod. v Rožňave, v chodbe bytu č. 28 na Kyjevskej ulici č. 1875/5, v ktorom býva spolu so svojimi rodičmi, sa pod vplyvom alkoholu a predchádzajúcich vulgárnych nadávok slovne vyhrážal svojej matke Q. I., nar. XXXX a svojmu otcovi K. I., nar. XXXX, že ich pozabíja, pričom zároveň fyzicky napadol svojho otca tak, že ho pästami udrel do hrudníka a následne odstrčil rukami, následkom čoho takmer spadol na zem, čím u svojich rodičov vzbudil dôvodnú obavu o ich život a zdravie,

Súd mu za to uložil podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. l) Trestného zákona a na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní **6 mesiacov nepodmienečne.**

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obvineného zaradil pre výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil aj ochranné protialkoholické liečenie, ktoré podľa § 74 ods. 1 Trestného zákona vykoná ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný do zápisnice uviedol, že si ponecháva lehotu. Následne v zákonnej lehote prostredníctvom obhajkyne podal odvolanie, v ktorom uviedol, že trest uložený napadnutým rozsudkom Okresného súdu Rožňava, považuje za neprimerane prísny.

Pred spáchaním skutku sa snažil viesť riadny život, zamestnal sa a nakoľko býval v spoločnej domácnosti s rodičmi, snažil sa im pomáhať vo všetkom o čo ho požiadali. Skutok, ktorý spáchal nesmierne ľutuje,

preto sa k nemu od začatia trestného stíhania priznával. Uvedomuje si, že jeho hlavný problém tkvie v tom, že nevie správne odhadnúť primeranú mieru pri požívaní alkoholu a pod vplyvom alkoholu sa jeho osobnosť mení tak, že niekedy povie alebo spraví to, čo by nikdy v čase, keď je triezvy nepovedal a ani nespravil. Na hlavnom pojednávaní sa vyjadril, že sa necíti byť závislý od pitia alkoholu, ale myslel to tak, že je zamestnaný ako barman, pričom v práci nepociťuje žiadne nutkanie na pitie, keď obsluhuje zákazníkov. Je ale pravdou, že po práci si niekedy vypije a práve v tom môže tkvieť jeho závislosť na požívaní alkoholických nápojov pri súčasnej jeho neschopnosti odhadnúť správnu mieru jeho požitia.

Od 01.10.2022 je vo väzbe a vzorne dodržiava všetky nariadenia a pokyny, ktoré sú mu uložené.

Napriek tomu, že mu súd uložil najnižší možný trest odňatia slobody za skutok, ktorý spáchal, zastáva názor, že za použitia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona mu súd mohol uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody aj kratšieho trvania, teda pod dolnú hranicu trestnej sadzby s prihliadnutím na uloženie ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou, nakoľko pre ochranu spoločnosti považuje za rozhodujúce práve jeho ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a nie jeho nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody v určenom Ústave na výkon trestu odňatia slobody.

Na základe uvedených skutočností žiada, aby Krajský súd Košice podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom vo veci sám tak, že mu uloží trest miernejší, ako bol uložený napadnutým rozsudkom Okresného súdu Rožňava za súčasného uloženia ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril okresný prokurátor tak, že uložený trest je primeraný a zákonný, nakoľko v záujme individualizácie trestu a jeho výmery súd prihliadal na spôsob spáchania činu, jeho následok, mieru zavinenia, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a osobu páchatel'a, pričom s prihliadnutím na záver uvedený v znaleckom posudku č. 157/2022 z odvetvia psychiatrie, je zrejmy nekritický postoj obžalovaného k užívaniu alkoholu a k závislosti, následkom čoho obžalovaný nie je motivovaný k abstinencii a k liečbe závislosti od alkoholu a následne sa dopúšťa protiprávneho konania. Zároveň bolo zistené, že schopnosť obžalovaného rozpoznať protiprávnosť svojho konania ako aj schopnosť svoje konanie ovládať boli v čase páchania trestnej činnosti zmenšené len vplyvom alkoholu. Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby bolo odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuté, pretože nie je dôvodné.

Písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 10.3.2023 požiadal obžalovaný o uloženie dostatočného trestu ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu tak, aby pokryl doposiaľ vykonanú väzbu a teda aby mu bol uložený trest skrátený o 16 dní, nakoľko nejde o výrazne zníženie trestu, navyše by sa vyhol zložitým administratívnym úkonom ako je presun z väzby na eskortné oddelenie, z eskortného na prijímacie a následne na výstupné oddelenie. Trest, ktorý už odpykal vo väzbe, je podľa názoru obžalovaného dostatočný, výšku uloženého trestu nenamietal, skutok oľutoval a poškodeným sa ospravedlnil. Aby sa do budúca vyhol takémuto správaniu rozhodol sa abstinovať a dať si vzťahy s poškodenými do poriadku, k čomu mu určite lepšie poslúži ambulantná forma liečba namiesto ústavnej. Preto žiada o zmenu rozsudku v príslušnej časti.

Na podklade takto podaného odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Tr. poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom. Vina obžalovaného bola vyslovená na základe zákonne prijatého vyhlásenia obžalovaného o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.. Okresný súd preto vykonal dokazovanie len k výroku o treste a o ochrannom opatrení.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými

úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného. Na základe uvedeného okresný súd zákonným spôsobom postupoval pri ukladaní trestu.

Jediným pochybením na strane okresného súdu bolo odôvodnenie potreby ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody cez aplikáciu § 7b ods. 2 Tr. zák., na základe ktorého okresný súd prihladal na odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Obvodného soudu Praha 9 sp. zn. 2T/144/2021 zo dňa 17.12.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7.1.2022, v dôsledku čoho potom dospel k záveru, že predmetného skutku sa dopustil v skúšobnej dobe tohto odsúdenia, čo podľa názoru okresného súdu odôvodňovalo aplikáciu § 49 ods. 2 Tr. zák. a v konečnom dôsledku vylučovalo možnosť ukladania podmienečného trestu odňatia slobody. S uvedeným právnym posúdením sa odvolací nestotožnil. Pri svojich úvahách odvolací súd vychádza z právnej vety Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí R 14/2016-III., vo vzťahu k výkladu § 7b ods. 2 Tr. zák. uviedol, že "zohľadnenie" v zmysle § 7b ods. 2 Tr. zák. sa vo vzťahu k odsúdeniu súdom iného členského štátu Európskej únie uplatní v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, a to ako trestnoprávny dôsledok recidívy pri spáchaní trestného činu, za ktorý je jeho páchatel' odsudzovaný slovenským súdom (§§ 37 písm. m/, 38 ods. 5 a 6, 47 ods. 2, 61 ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.).

Z uvedeného jasne vyplýva, vo vzťahu ku ktorým konkrétnym ustanoveniam Trestného zákona sa predchádzajúce odsúdenie súdom iného členského štátu EÚ má podľa názoru najvyššieho súdu uplatňovať. Medzi uvedenými ustanoveniami je aj § 37 písm. m) Tr. zák., preto bolo správne priznanie danej príťažujúcej okolnosti zo strany okresného súdu obžalovanému, pretože citované odsúdenie obžalovaného súdom iného členského štátu Európskej únie zakladá spomenutú príťažujúcu okolnosť.

Na druhej strane v citovanom rozhodnutí (R-14/2016) nie je uvedené ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. a tak dospel odvolací súd k názoru, že v danej veci nemôže rozhodnutie súdu iného štátu EU viesť k použitiu § 49 ods. 2 Tr. zák. (ale môže viesť len k aplikácii tých stanoviení, ktoré najvyšší súd doslovne uviedol - § 37 písm. m/, 38 ods. 5 a 6, 47 ods. 2, 61 ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.), a preto nemožno považovať skutok obžalovaného za spáchaný v skúšobnej dobe predchádzajúceho prepustenia.

S poukazom na uvedené rozhodnutie NS SR nebolo správne hodnotiť u obžalovaného, že stíhaného skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia a teda aplikovať ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. avšak na druhej strane na toto odsúdenie cudzozemským súdom bolo potrebné prihladať pri hodnotení osoby páchatel'a, čo okresný súd napokon aj správne učinil a priznať obžalovanému iba príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák..

Napriek vyššie uvedenej výhrade, záver okresného súdu o potrebe ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody bol vecne správny a zákonný, avšak pramenil nie z dôvodu spáchania úmyselného trestného činu v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmienečného odsúdenia, ale z miery narušenia osoby páchatel'a, ktorý sa už v minulosti dopustil úmyselného útoku na zdravie iného a zo závažnosti stíhaného skutku, ktorá je udávaná naplnením dvoch osobitných kvalifikačných znakov a prítomnosťou fyzického násillia proti telu poškodeného. Z týchto dôvodov bolo uloženie nepodmienečného trestu zákonné a primerané osobe páchatel'a a závažnosti skutku.

Dôsledne a v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 a násl. Tr. zák. sa okresný súd vysporiadal s osobou obžalovaného, jeho predchádzajúcim životom a všetkými okolnosťami, majúcimi význam pre určenie druhu trestu a jeho výmery z hľadiska účelu trestu a to vrátane vyhodnotenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. čo zároveň okresný súd viedlo k aplikácii ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák.

Rovnako aj krajský súd je toho názoru, že aj pri zohľadnení vyhlásenia o vine obžalovaného, uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne je zákonný, spravodlivý a spíňajúci všetky kritéria z hľadiska tak individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Keďže obžalovaný nebol v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho okresný súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd si vo vzťahu k ostatným úvahám a záverom okresného súdu, ktoré sa týkali určenia druhu a výmery trestu v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o zisteníach okresného súdu a keďže sa so závermi okresného súdu inak stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v danej súvislosti poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I.ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky nemožno súhlasiť s obhajobou, že obžalovanému bol uložený neprímerane prísny trest. Snaha obžalovaného viesť pred skutkom riadny život, zamestnanie obžalovaného, údajné pomáhajúce poškodeným v spoločnej domácnosti a dokonca ani priznanie a úprimná ľútosť obžalovaného nie sú dostatočne silné skutočnosti, aby spochybnili dôvody, pre ktoré krajský súd vzhliadol potrebu uloženia nepodmienečného trestu.

Z ďalšej odvolacej námietky vyplýva, že obžalovaný si uvedomuje, že alkohol je u neho spúšťačom protiprávneho konania. Ani uvedené, však podľa názoru odvolacieho súdu, neodôvodňuje uloženie miernejšieho trestu, nakoľko obžalovaný napriek tomu, že si je vedomý dôsledkov požívania alkoholu na jeho správanie, sa dostatočne nesnažil svoj problém s alkoholom riešiť a to aj napriek tomu, že v minulosti už raz voči nemu bolo zo strany štátu pôsobené ochranným protialkoholickým liečením. To, že obžalovaný v práci odolá požívaniu alkoholu a alkohol požíva len príležitostne - po práci - nespochybňuje jeho závislosť a ani to, že pre neho je požívanie alkoholu nebezpečné v tom, že pod jeho vplyvom stráca zábrany a alkohol v ňom vyvoláva agresívne prejavy správania. Vzorný výkon režimu väzby, na ktorý poukazuje obžalovaný rovnako nevedie súd k úvahám o miernejšom treste. Práve naopak, len odôvodňuje potrebu prevýchovy obžalovaného v prísnych ústavných podmienkach.

S názorom obhajoby, že v prípade obžalovaného sa mal použiť § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a ukladať (hoc aj nepodmienečný) trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby s prihliadnutím na ukládanie ochranného protialkoholického liečenia ústavnou formou, sa objektívne nemožno stotožniť. Uvedené ustanovenie je určené pre prípady páchatelov, ktorí spáchali trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, čo nie je prípad obžalovaného, a preto bolo použitie tohto ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu vylúčené.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné zníženie trestu na výmeru pokrývajúcu lehotu trvania väzby ku dňu rozhodovania o odvolaní obžalovaného, čo navrhoval obžalovaný vo svojom podaní. Zníženie trestu hoci len o 16 dní, nepovažoval súd za opodstatnené a to ani s prihliadnutím na administratívne úkony spojené s následným preradením obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody, pretože tieto úkony nevnímal za tak náročné, aby odôvodňovali uvedené zníženie trestu.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na uloženie ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou, v tomto smere je potrebné uviesť, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil závermi znaleckého dokazovania, ktoré nebolo nijak spochybnené. Obžalovaný neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by spochybnila znalecké odporúčanie ústavnej liečby a len samotná snaha obžalovaného abstinovať a dať do poriadku jeho vzťahy s poškodenými nie je pre súd dostatočné na to, aby odôvodňovali ambulantnú formu liečby.

Ak zhrnieme vyššie uvedené zistenia a hodnotenia odvolacieho súdu, možno konštatovať, že odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť správnosť výrokov okresného súdu o treste a ochrannom opatrení.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.